

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Car Mania, s. r. o.**, IČO: 29048834,
se sídlem Plaská 622/3, 150 00 Praha 5,
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským,
se sídlem Sádky 1605/2, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**,
se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j.: 6589443/17/2005-80541-111312,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 31. 8. 2017, č. j.: 6589443/17/2005-80541-111312, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl její žádost o prominutí pokuty ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za zdaňovací období březen 2016, a to ani v náhradní lhůtě. Pokuta za nepodání kontrolního hlášení byla žalobkyni uložena platebním výměrem žalovaného ze dne 6. 9. 2016, čj. 6629009/16/2005-52521-109481, podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) s přihlédnutím k pokynu Generálního finančního ředitelství GŘ-D-29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení (dále jen „metodický pokyn GŘ“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

II. Argumentace žalobkyně

2. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila dvě námitky.
3. *V prvním žalobním bodu* tvrdila, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný na případ žalobkyně aplikoval toliko metodický pokyn GŘ. Tento pokyn však dle žalobkyně dostatečně nenaplnuje mantinely prominění daně stanovené zákonem, neboť neumožňuje přihlídnout k individuálním okolnostem případu, k osobě delikventa a k jeho poměrům. Žalobkyně dále v žalobě vysvětlila, že v době, kdy začala platit povinnost daňových subjektů podávat kontrolní hlášení, jí její ekonomická situace z určitých důvodů, které blíže specifikovala, neumožňovala po jistou dobu zajistit účetní služby. Také složitost problematiky s ohledem na nedostatek schopností žalobkyně v oboru účetnictví a v oboru programátorství (*žalobkyně má zřejmě na mysli obor informačních technologií – pozn. soudu*) jí neumožňovala, aby zpracovala a podala kontrolní hlášení sama. Proto nebylo v jejích možnostech dostat zákonným požadavkům. Pochybení, spočívající v opakovaném nepodání kontrolních hlášení, tak byla zapříčiněna pouze přechodnou platební neschopností žalobkyně. Navíc, poté, co se žalobkyně vymanila z hrozby insolvence, vědoma si svých povinností projevila nepochybnou snahu nastalé nedostatky odstranit a počínaje červencem 2016 (ovšem s výjimkou srpna 2016) opět začala řádně kontrolní hlášení podávat.
4. V souvislosti s metodickým pokynem žalobkyně dále namítla, že jej žalovaný při posuzování její věci nadřadil nad zákon, a tím svou diskreční pravomoc degradoval pouze na jakési rozhodování „podle šablony“.
5. *V druhém žalobním bodu* žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť předmětem žádosti o prominutí pokuty byl nejen platební výměr na pokutu za zdaňovací období březen 2016, ale také za další zdaňovací období, a to duben až červen 2016 a srpen 2016. K těmto dalším platebním výměrům se však žalovaný vyjádřil pouze v souvislosti s četností porušení žalobkyně, a navíc platební výměr za zdaňovací období srpen 2016 zcela ignoroval. Z napadeného rozhodnutí přitom není jednoznačně zřejmé, proč žalovaný rozhodl uvedeným způsobem.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poté, co stručně zopakoval průběh dosavadního daňového řízení o udělení pokuty a o žádosti o její prominutí, odmítl námitku nezákonnosti rozhodnutí tvrzené z důvodu, že žalovaný aplikoval toliko metodický pokyn GŘ. Dle žalovaného momentální neprospерita žalobkyně není zohlednitelným důvodem v řízení o prominutí pokuty. Žalovaný stěží může povolit prominutí pokuty pouze z důvodu, že daňový subjekt si nemůže z finančních důvodů dovolit hradit účetní služby, ani z důvodu, že se neorientuje v právních předpisech týkajících se DPH, či v souvisejících okolnostech týkajících se podání kontrolního hlášení. Žalobkyně si musela být vědoma, že jakožto podnikatelka ve smyslu § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nese riziko podnikání a musí si počínat tak, aby dostála vedle svých smluvních povinností též povinností zákonným, tedy i povinností podat kontrolní hlášení. Jde-li o samotný metodický pokyn GŘ, žalovaný s odkazem na přílohu k úřednímu záznamu k prominutí pokuty, čj. 5784421/17/2005-53524-111222, uvedl, že v maximální možné míře zohledňuje ospravedlnitelné skutečnosti, a proto dostatečně spolehlivě zajišťuje objektivitu a

transparentnost rozhodování o žádostech o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení. Vydání této vnitřní normy bylo legitimním výstupem orgánu finanční správy, který měl za cíl dosáhnout jednotného a objektivního rozhodování o těchto žádostech.

8. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný potvrdil, že žádost byla podána i ve vztahu k dalším platebním výměrům na pokutu týkajícím se jiných zdaňovacích období. S odkazem na § 101k odst. 3 zákona o DPH však upozornil, že pravomocné rozhodnutí (platební výměr na pokutu) existuje pouze ve vztahu ke zdaňovacímu období březen 2016, neboť žalobkyně podala proti platebním výměrům dne 18. 4. 2017 odvolání, která mají odkladný účinek, a o kterých žalovaný dosud nerozhodl. Žádost o prominutí pokuty ve vztahu ke zbylým platebním výměrům proto žalovaný bude moci vyřídit až poté, co nabydou právní moci; o tom byla žalobkyně vyrozuměna samostatnými přípisem ze dne 4. 7. 2017.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s. ř. s. Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně důkazy nenavrhovala, soud o nich proto nerozhodoval.
11. Žaloba je důvodná.
12. Soud vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle § 101h odst. 1 písm. d) a odst. 4 zákona o DPH *pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 50 000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě. O povinnosti platit pokutu podle odstavce 1 rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předeptí do evidence daní.*
14. Podle § 101k odst. 1 téhož zákona je plátce oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty podle § 101h odst. 1 písm. b) až d). Odstavce 2 až 4 tohoto ustanovení dále stanoví, že správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce [odst. 2]. Žádost o prominutí pokuty podle odstavce 1 lze podat nejpozději do 3 měsíců ode dne právní moci platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit tuto pokutu [odst. 3]. Podání žádosti o prominutí pokuty podle odstavce 1 má odkladný účinek pro vykonatelnost platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit tuto pokutu [odst. 4].
15. Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť tato vada obecně představuje jeden z nejzávažnějších nedostatků, pro které je obvykle nezbytné napadené rozhodnutí zrušit. Jen srozumitelně odůvodněné rozhodnutí reagující na podstatu všech uplatněných námitek totiž může zajistit vyloučení libovůle správních orgánů při uplatňování státní moci v rámci rozhodování o právech, povinnostech a oprávněných zájmech adresátů rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nebo ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51).
16. Z předloženého správního spisu k tomu vyplynulo, že žalobkyně opakovaně nesplnila povinnost podat kontrolní hlášení podle zákona o DPH za období březen až červen 2016 a srpen 2016, a to ani k výzvě žalovaného v dodatečné lhůtě. Proto žalovaný postupně vydal

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

několik platebních výměrů, kterými za porušení této povinnosti v souladu s § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH uložil žalobkyni pokutu (za březen 2016 dne 6. 9. 2016, za duben, květen a červen 2016 dne 28. 3. 2017, a za srpen 2016 dne 24. 3. 2017). Proti platebnímu výměru za období březen 2016 podala žalobkyně odvolání dne 4. 10. 2016 (blanketní), resp. dne 16. 11. 2016 (doplnění odvolání). Odvolání proti zbylým platebním výměrům za období duben až červen 2016 a srpen 2016 podala žalobkyně společně v jednom podání až dne 18. 4. 2017. Následně dne 21. 6. 2017 podala též žádost o prominutí pokut za všechna dotčená zdaňovací období společně, tedy včetně období března 2016, které je předmětem tohoto řízení. Dne 30. 6. 2017 rozhodlo Odvolací finanční ředitelství o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na pokutu za období březen 2016. Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve stejný den 30. 6. 2017, o zbylých odvoláních nebylo v té době zatím rozhodnuto.

17. Dále z předloženého správního spisu vyplynulo, že samostatnými přípisy ze dne 4. 7. 2017 doručenými žalobkyni prostřednictvím zástupce dne 10. 7. 2017, žalovaný žalobkyni sdělil, že ve vztahu k obdobím dubna až června 2016 a srpna 2016 dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o odvolání proti platebním výměrům na pokutu, proto nebylo zahájeno řízení o žádosti o prominutí pokut s tím, že žádost bude věcně projednatelná až po ukončení odvolacího řízení.
18. Napadené zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobkyně o prominutí pokuty za období března 2016, které žalobkyně napadá v tomto řízení žalobou, vydal žalovaný dne 31. 8. 2017.
19. Z takto popsaného průběhu správního řízení je zřejmé, že žalovaný v přípisech ze dne 4. 7. 2017 žalobkyni informoval v podstatě o tom, že její žádosti o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za období duben až červen 2016 a srpen 2016 jsou předčasné, a proto řízení o nich ani nezahájil, neboť pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Tento závěr žalovaného však není souladný se zákonem.
20. Zákon o DPH kromě samotného § 101k neupravuje další pravidla pro řízení o prominutí pokuty, proto je nutno podpůrně aplikovat obecný daňový procesní předpis, a to zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Podle § 91 odst. 1 daňového řádu *řízení je zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci*. Řízení o žádosti o prominutí pokuty tak bylo v důsledku § 91 odst. 1 daňového řádu zahájeno ve vztahu ke všem dotčeným zdaňovacím obdobím, a to již v den obdržení žádosti žalovaným.
21. Druhou otázkou je samotná věcná projednatelnost žádosti. Ustanovení § 101k odst. 3 zákona o DPH jednoznačně stanoví, že žádost o prominutí pokuty lze podat pouze proti *pravomocnému* platebnímu výměru, a právě od jeho právní moci odvíjí i lhůtu k podání žádosti. Z předloženého správního spisu přitom vyplynulo, že platební výměry na pokutu za období duben až červen 2016 a srpen 2016 nebyly v době rozhodování žalovaného v důsledku probíhajícího odvolacího řízení zatím pravomocné. Žalovaný se tedy nemýlil v tom, že nemá splněny podmínky pro projednání žádosti o prominutí pokuty ve vztahu k zdaňovacím obdobím duben až červen 2016 a srpen 2016, neboť platební výměry na pokutu za tato období dosud nenabyla právní moci, jeho pochybení však spočívalo v úsudku, že řízení o žádosti v této části nebylo ani zahájeno.
22. Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon*. Úprava podmínek zastavení řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v § 106 daňového řádu vymezuje skutečnosti, při jejichž existenci správce daně vydá rozhodnutí o zastavení řízení. Ty mohou být upraveny jinými právními předpisy, obecně však vždy reflektují situaci, kdy je vedení dalšího řízení nemožné nebo nadbytečné. Platí přitom, že rozhodnutí o zastavení řízení není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť pro užití tohoto postupu jsou stanoveny podmínky, jejichž naplnění je třeba věcně zkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2006, č. j. 2 Afs 221/2005-64). Ustanovení § 101k odst. 3 zákona o DPH lze považovat za jeden z důvodů, pro který nelze pokračovat v řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu stejně, jako by tomu bylo v případě, kdyby plátce žádost o prominutí pokuty podal opožděně, což ostatně uvádí i sám metodický pokyn GŘ k promíjení pokut za nepodání kontrolního hlášení.

23. Navíc, z obsahu správního spisu vyplynulo, že v době podání žádosti (21. 6. 2017) nebyl pravomocný dokonce žádný z označených platebních výměrů (kdy platební výměr za období březen 2016 nabyl právní moci společně s rozhodnutím o odvolání teprve 30. 6. 2017). Důvod proč se žalovaný rozhodl nepostupovat podle § 106 daňového řádu a raději přistoupil k odeslání přípisu ze dne 4. 7. 2017 a vyčkával blížíci se datum vydání rozhodnutí o odvolání ve vztahu k platebnímu výměru za období březen 2016, není v předloženém správním spisu, tím méně v napadeném rozhodnutí explicitně obsažen. Lze se tak jen domnívat, že by tím důvodem mohla být snaha o hospodárnost a vstřícnost ve vztahu k žalobkyni ve spojení se skutečností, že žalovaný již mohl mít informaci z vlastní úřední činnosti o blížícím se datu vydání rozhodnutí o odvolání týkající se platebního výměru na pokutu za období březen 2016. Soudu však o tomto motivu postupu žalovaného nepřísluší jakkoliv spekulovat.
24. Je proto nepochybné, že žalovaný, ač měl v důsledku § 91 odst. 1 daňového řádu procesně zahájeno řízení o žádosti ve vztahu k platebním výměrům za všechna dotčená zdaňovací období, napadeným rozhodnutím rozhodl pouze o neprominutí pokuty ve vztahu k období března 2016, čímž zatížil svůj postup procesní vadou, která dále vyústila do vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
25. Soud zvažoval též míru skutečného dotčení těmito vadami na veřejných subjektivních právech žalobkyně. Předně, žalobkyně za této procesní situace nemůže namítat, že by závěry žalovaného byly pro ni překvapivé, neboť již z přípisů ze dne 4. 7. 2017 se dozvěděla, jakým způsobem hodlá žalovaný naložit s její žádostí v části, která se netýkala období března 2016. Obecně pak lze rovněž konstatovat, že postup žalovaného žalobkyni nijak nezabránil v tom, aby za zbylá zdaňovací období podala žádost o prominutí pokuty znovu poté, co budou k tomu splněny zákonné předpoklady. Avšak soud nemohl akceptovat, že přestože formální podmínky řízení o žádosti nebyly stejným způsobem dány ve vztahu k žádnému z platebních výměrů, žalovaný v případě platebního výměru za období březen 2016 řízení zahájil a věcně o žádosti rozhodl, naproti tomu v případě zbylých platebních výměrů nepovažoval řízení ani za zahájené. Uvedené rozdílné uchopení otázky zahájení řízení ve skutkově stejných situacích, které v konečném důsledku způsobilo nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, by tak potenciálně mohlo při ponechání napadeného rozhodnutí v platnosti vést k založení dalšího porušení práv žalobkyně v budoucnu, neboť by mezi žalobkyní a žalovaným neexistovala právní jistota o tom, o kterých zdaňovacích obdobích v rámci žádosti o prominutí pokuty bylo, resp. mělo být rozhodnuto, a současně by již žalobkyně nemohla dodržet lhůtu pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, nenapadla-li by jej nyní (*soud nyní ponechává stranou hypotetickou možnost podání žaloby na nečinnost – pozn. soudu*).

26. Soud proto uzavírá, že námitka vad postupu žalovaného a z něj plynoucí nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí je důvodná, tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí, a pro tuto vadu bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit.
27. Pokud jde o námitku nezákonnosti spočívající v aplikaci metodického pokynu GŘ na věc žalobkyně, soud v tomto postupu žalovaného naopak žádné pochybení neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaný ve věci žalobkyně především zkoumal, zda jsou dány podmínky pro prominutí pokuty ve smyslu § 101k odst. 2 zákona o DPH, tj. zda *k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*. Takové důvody a postup při vyřizování žádostí o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení blíže upravuje metodický pokyn GŘ-D-29. V případě metodických pokynů správních orgánů jde o interní předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy.
28. NSS se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika svých rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí 1. kritéria zákonnosti – musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a 2. kritéria předvídatelnosti – praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. *„Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlní, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila“* (viz rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Ans 1/2005-55, ze dne 23. 8. 2007, čj. 7 Afs 45/2007-251, č. 1383/2007 Sb. NSS, či ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185).
29. Obě tyto podmínky byly v daném případě splněny, neboť možnost prominout pokutu za nepodání kontrolního hlášení upravuje zákon o DPH v § 101k a předvídatelnost tohoto postupu je dána jak uvedeným ustanovením, tak právě podrobnějšími pravidly v metodickém pokynu GŘ. V samotném textu tohoto pokynu je přitom vysvětleno, že důvodem jeho vydání je *„snaha [GŘ] zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím tak, aby byla i při aplikaci předmětné zákonné pravomoci založené na kombinaci obecně formulovaných právních pojmů v maximální možné míře šetřena veřejná práva daňových subjektů spočívající v zákazu diskriminace a v právu na řádný proces“*. Pokyn detailně předepisuje výčet skutečností relevantních pro rozhodování o prominutí a rovněž i postup správce daně při jejich hodnocení. Z toho vyplývá, že výsledek by měl být při stejných okolnostech vždy shodný, a to bez ohledu na místní příslušnost a osobu pracovníka správce daně.
30. Částečně lze přisvědčit žalobkyni v tom, že takto nastavená správní praxe nepřipouští širokou a volnou úvahu správce daně, která by mu umožňovala přihlédnout k individuálním okolnostem případu, k osobě delikventa a k jeho poměrům. Takový požadavek však ze zákona nevyplývá. Uvedené okolnosti jsou v obecné rovině (správního)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

trestání obvykle rozhodné pro stanovení druhu a výše (výměry) trestu. V daném případě však samotné sankční ustanovení § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH zohlednění těchto okolností nepřipouští, ale jasně stanoví druh (pokuta) i přesnou výši sankce (50 000 Kč), pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ani v náhradní lhůtě. Prominutí pokuty je pak výjimka z povinnosti pokutu zaplatit. Správce daně *může* pokutu prominout, a to i jen zčásti, avšak pouze z výjimečných důvodů, které zákonodárce pojmenoval jako tzv. „ospravedlnitelné důvody“ s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Ospravedlnitelné důvody pro prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení dále rozvádí metodický pokyn GFŘ. Mezi ně především řadí *objektivní* důvody, zejména závažné zdravotní důvody, živelné pohromy, či jiné osobní překážky, které daňovému subjektu bránily v řádném dodržování daňových a účetních předpisů. Soud přisvědčuje vyjádření žalovaného, že za takovou „jinou osobní překážku“ nelze v projednávané věci považovat aktuální nepříznivou hospodářskou situaci či platební neschopnost žalobkyně, způsobenou její vlastní ekonomickou činností, tj. nikoliv objektivně. K tomu je nutno zdůraznit, že na prominutí pokuty s ohledem na znění § 101k zákona o DPH není právní nárok. Aby však nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování obdobných žádostí o prominutí pokuty, GFŘ zpracovalo jednotnou aplikační pomůcku pro správce daně ve formě metodického pokynu. S ohledem na obsah metodického pokynu by tak důvod dočasné nepříznivé finanční situace daňového subjektu neměl vést k prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě ani, kdyby o žádosti rozhodoval správce daně místně příslušný kdekoli jinde na území ČR.

31. Proto soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že žalovaný povýšil metodický pokyn GFŘ nad zákon a aplikoval pouze jej. Správní orgán, tj. žalovaný, byl při rozhodování žádost vázán vlastní správní praxí, založenou interním předpisem ve formě metodického pokynu GFŘ. V tomto ohledu je též nutno tolerovat určitou míru „šablonovitosti“ rozhodování žalovaného ve věcech žádostí o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení, neboť to bylo i cílem – nutno dodat legitimním – zpracování metodického pokynu.
32. Na základě výše uvedeného soud považuje také druhou žalobní námitku za neopodstatněnou.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru o důvodnosti žaloby, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je přitom v dalším řízení právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen žalobkyni uhradit do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce dle výroku II. rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. března 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu